

Po drugie, zakładając, że Trybunał Sprawiedliwości także uważa, iż umowa o wystąpieniu jest międzynarodowym aktem prawnym, Sąd nie uwzględnił art. 275 TFUE, który wyklucza właściwość Trybunału jedynie w odniesieniu do niektórych aktów odnoszących się do „postanowień dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa”. A zatem Sąd niewłaściwie połączył art. 263 i 275 TFUE, które oznaczają, że Trybunał jest właściwy w przypadku wszystkich aktów regulacyjnych niewymagających przyjęcia środków wykonawczych, z wyjątkiem aktów przyjętych na podstawie postanowień dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. Tymczasem w świetle art. 23 i 26 Traktatu o Unii Europejskiej umowa o wystąpieniu nie wchodzi – ani pod względem treści, ani pod względem procedury – w zakres wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.

Po trzecie, argumenty przyjęte przez Sąd zakładają zasadniczo, że Trybunał powinien zrezygnować ze sprawowania kontroli praworządności w odniesieniu do umowy międzynarodowej. Ani na płaszczyźnie politycznej, ani na płaszczyźnie prawnej takie stanowisko jest jednak nie do przyjęcia, ponieważ oznacza ono, że Rada może bez kontroli podważać samo stosowanie traktatów oraz ustanowione w nich wartości.

Po czwarte, Rada i Francja uważają, że umowa o wystąpieniu uchyla automatycznie obywatelstwo europejskie wnoszącego odwołanie, co oznacza, iż z tego punktu widzenia nie są potrzebne żadne środki wykonawcze, aby mogła ona wywierać swe skutki, przy czym przypomniano, że skarga wnoszącego odwołanie nie może – wbrew temu, co uznał Sąd – ograniczać się jedynie do kwestii przysługującego mu prawa do głosowania.

ii) W odniesieniu do kryterium indywidualnego oddziaływania

Zdaniem wnoszącego odwołanie, po pierwsze, w chwili wniesienia skargi wnoszący odwołanie należał do niewielkiej mniejszości Brytyjczyków, którym miało zostać przyznane prawo do głosowania w drugiej turze.

Po drugie, Sąd popełnił poważny błąd w analizie, wskazując, że decyzja w sprawie podpisania umowy o wystąpieniu ma wpływ na sytuację wnoszącego odwołanie „z uwagi na [jego] obiektywny status obywatel[a] Zjednoczonego Królestwa”, mimo iż wnoszący odwołanie kwestionuje umowę o wystąpieniu jako obywatel brytyjski zamieszkały na terytorium Unii ze względu na skutki umowy o wystąpieniu dla jego sytuacji.

Po trzecie, Sąd oparł się wyłącznie na niemożliwości głosowania przez wnoszącego odwołanie w wyborach samorządowych, chociaż jest to tylko jedna z konsekwencji, na które skarży się wnoszący odwołanie.

C. W przedmiocie naruszenia prawa w związku z odmową przekazania Trybunałowi sprawy zawisłej przed Sądem na podstawie art. 256 ust. 3 TFUE

Zdaniem wnoszącego odwołanie art. 256 ust. 3 TFUE, postrzegany niezależnie od pozostałych ustępów, umożliwia dialog między sądami Unii. Jeżeli sprawa może mieć wpływ na jedność lub spójność prawa Unii – wbrew temu, co wskazał Sąd – sąd pierwszej instancji może przekazać sprawę do rozpoznania Trybunałowi.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 31 sierpnia 2021 r. – ANAS SpA / Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

(Sprawa C-545/21)

(2021/C 452/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ANAS SpA

Strona przeciwna: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 70 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾, art. 27 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1828/2006 ⁽²⁾, art. 1 konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, o której mowa w akcie Rady z dnia 26 lipca 1995 r., art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 2988/95 ⁽³⁾ i art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy UE/2017/1371 ⁽⁴⁾, należy interpretować w ten sposób, że zachowanie, które teoretycznie może sprzyjać wykonawcy, w toku procedury udzielania zamówień publicznych, zawsze wchodzi w zakres pojęcia „nieprawidłowości” lub „nadużycia finansowego” i stanowi w związku z tym podstawę prawną do cofnięcia pomocy, nawet jeśli nie ma wystarczającego dowodu, że takie zachowanie rzeczywiście miało miejsce, lub nie ma wystarczającego dowodu, że było ono czynnikiem decydującym przy wyborze beneficjenta?
- 2) Czy art. 45 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2004/18/WE ⁽⁵⁾ stoi na przeszkodzie uregulowaniu, takiemu jak art. 38 ust. 1 lit. f) dekretu ustawodawczego nr 163/2006, które nie zezwala na wykluczenie z przetargu wykonawcy, który usiłował wpłynąć na proces podejmowania decyzji przez instytucję zamawiającą, w szczególności, gdy próba ta polegała na korupcji niektórych członków komisji przetargowej?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na jedno lub oba z powyższych pytań sąd odsyłający zastanawia się, czy powołane przepisy należy interpretować w ten sposób, że zawsze zobowiązują państwo członkowskie do cofnięcia pomocy, a Komisję do dokonania korekty finansowej w wysokości 100 %, nawet jeśli pomoc została jednak wykorzystana zgodnie z przeznaczeniem i na projekt kwalifikujący się do finansowania europejskiego oraz rzeczywiście zrealizowany?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie, czyli w ten sposób, że nie ma obowiązku cofnięcia pomocy lub dokonania korekty finansowej w wysokości 100 %, sąd odsyłający zastanawia się, czy przepisy, o których mowa w pytaniu pierwszym oraz przestrzeganie zasady proporcjonalności umożliwiają nakazanie cofnięcia pomocy i dokonania korekty finansowej przy uwzględnieniu rzeczywistych szkód gospodarczych wyrządzonych w budżecie ogólnym Unii Europejskiej: w szczególności tutaj sąd zastanawia się, czy w sytuacji takiej jak będąca przedmiotem niniejszego postępowania, „skutki finansowe” w rozumieniu art. 98 ust. 3 rozporządzenia UE nr 1083/2006 mogą być ustalane w sposób ryczałtowy, poprzez zastosowanie kryteriów określonych w tabeli w ust. 2 decyzji Komisji nr 9527 z dnia 19 grudnia 2013 r. ⁽⁶⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. 2006, L 210, s. 25).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1828/2006 z dnia 8 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności oraz rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (Dz.U. 2006, L 371, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. 2017, L 198, s. 29).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

⁽⁶⁾ Decyzja Komisji z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie określenia i zatwierdzenia wytycznych dotyczących określania korekt finansowych dokonywanych przez Komisję w odniesieniu do wydatków finansowanych przez Unię w ramach zarządzania dzielonego, w przypadku nieprzestrzegania przepisów dotyczących zamówień publicznych.